

פסחים (קכ): דמנולא שנת ליום טוב מנרכים יקנה"ו ולא הזכירו בשמים ונפרק המצא כדי יין כמנו המוספות (פלה לג: ד"ה כ) שהטעם משום דעממא דמנרכין אשמים נמולא שנת היה משום נשמה ימירה וזיוס טוב ליכא נשמה אשמים כשאל י"ט נמולא שנת וי"ל דכיון דזיוס טוב יש לו מאלכלים משוים וטובים מיישב דעמו ממילא נלא ריח בשמים: כתב המרדכי בסוף פרק המצא כדי יין (פ"י מ"ג) שנהגו במגנ"א וקולמ"א לנכר על הנשמים זיוס טוב שאל להיות נמולא שנת וכן פירשו רבינו גרשום ורבינו משולם ור"י אומר א' שאין מנרכין ופירש ר"י הטעם דענוג יוס טוב ושמתו משיב נפש שאכזה ע"כ וכבר כתבנו כן בסמוך נ"ס המוספות וכן נהגו שלא לנכר על הנשמים:

ב יום טוב מנרכים שה"ל להיות במוצאי שבת ופ"י אומר ותודיענו. פסק אין עומדין (ג:):

תצב א נזהגים באשכנו וצרפת להתענות שני וחמישי ושני אחר הפסח וההג. וממתינין עד שיעבור כל חודש ניסן ותשרי ואז מתענין לפי שאינן רוצין להתענות בניסן ותשרי. וסמכו אותם על מקרא דאיוב (א ה) ויהי בי הקיפו ימי המשתה וגו' אולי חטאו בני וגו' ובשביל שימי המועד הם ימי משתה ושמתה אולי חטאו ועושים אותן כמו תענית ציבור לקרות ויחל:

סימן תצב

פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן טעם לשלשה תעניות שמתענים אחר הפסח:

א נזהגים באשכנו ובצרפת להתענות שני וחמישי ושני אחר הפסח וההג. וממתינין עד שיעבור כל חודש ניסן ותשרי ואז מתענין לפי שאינן רוצין להתענות בניסן ותשרי. וסמכו אותם על מקרא דאיוב (א ה) ויהי בי הקיפו ימי המשתה וגו' אולי חטאו בני וגו' ובשביל שימי המועד הם ימי משתה ושמתה אולי חטאו ועושים אותן כמו תענית ציבור לקרות ויחל:

סימן תצג

פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

(א) טעם למה אין נושאים נשים בין פסח לעצרת ואם נשא ומותר לקדש: (ב) איסור תספורת באותם הימים: (ג) איסור מלאכה בהם משקיעת החמה עד שחריה:

א נזהגים בכל המקומות שלא לישא אשה בין פסח לעצרת והטעם שלא להרבות בשמחה שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא (ע"י יבמות

סכ:). וכתב הר"י ג' ג' ג' ג' ג' דוקא גישואין שהזא עיקר שמחה אבל לארס ולקדש שפיר דמי. ונישואין נמי מי שקפץ וננס אין עונשין אותו אבל אם בא לעשותו בתחלה אין מורין לו לעשות כן וכזה הורו הגאונים: ב ויש מקומות שנהגו שלא להסתפר. (א) (ב) (ג) ויש מסתפרים מל"ג בעומר ואילך

שכתב רבינו ועושים אותן כמו תענית ציבור לקרות ויחל (שנת לב יא-ד, לז א-י). יתבאר נמימן תקמ"ו (רספ. ד"ה וכתב):

תצג פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

(ב) אין מסתפרים ביום ל"ג: (א.ב) אם נושאים נשים מל"ג ואילך: (ג) אם מסתפרין בראש חודש איר:

א(א) נזהגים בכל המקומות שלא לישא נשים בין פסח לעצרת והטעם שלא להרבות בשמחה וכ"ו עד וכזה הורו הגאונים (הלכות פסוקות פ"י ד, שיערי תשובה פ"י רשא). כן כתב רבינו ירוסם נתיב כ"ב (מ"ב קטו ע"ד):

ב ופ"ה שכתב ויש מקומות שנהגו שלא להסתפר. כ"כ הר"י ו' שועיב בדרשם יוס ראשון של פסח (מא ע"ד) וכן המנהג פשוט נמינו: ופ"ה שכתב ויש מסתפרין מל"ג בעומר ואילך. כ"כ הר"י רוד אטלרהס (עמי רמה) נסם אכן הירמי (המנהג ה"ל ארוסין פוס"י קו) משמו של הר"ה וכ"כ ג"כ הר"י ו' שועיב (סס) ח"ל שמתעני שיש במדרש שמתו מפסח עד פרום העלרת והוא ע"י יוס

פרישה

מנרכין על הנשמים כשאל יוס טוב נמולא שנת וי"ל דכיון דיוס טוב יש לו מאלכלים משוים וטובים מיישב דעמו ממילא נלא ריח בשמים: תצג (ב) ויש מסתפרים מל"ג בעומר וכו'. והוא הדין שטשאים נשים וסדא מיימיה נקט. כ"י:

דרישה

תצג (א) ויש מסתפרים מל"ג בעומר וכו'. הר"ר רוד אבודרהם כתב בשם אבן ירמי משמו של הר"ה וכ"כ נמי אבן שרפיב וכן הועתק בספר אדם (וחה) נתיב ה' וכן השיב הר"ר שמעון בר צמה בתשובה שכל שלשים ושלשה ימים אסור ומקצת יום ל"ד ולפי דעת (הרמב"ם)

הגהות והערות

תצא (א) ספר הפרדס עמוד מה-ט, מחזור ויטרי חלק א עמוד 117 ועמוד 283 סימן טח, ספר האויה חלק א עמוד 102, סידור רש"י סימן שפב, איסור היתר סימן לז:

תצב (א) כתוספות שלפנינו ליתא להיבט שהם ונוסף שם חיבת [שיש]:

דמשה עשר ימים קודם עזרת פסקו מלמנו וגשארו שלשים וארבעה יום שמתו צם לפיכך נוהגין אצלות כל שלשים וארבעה יום ומה שאין נוהגין אסור ביום ל"ד גופיה היינו טעמא דמאחר שנהגין אצלות צליל ל"ד ומקצת היום בהחלמו אמרינן מקצתו ככולו ולפי זה אין להסתפר כי אם ביום ל"ד עלמו אחר שהתחיל עמוד השחר ולא צלילה שלפניו ולפי דעת זו כל ל"ג אסור אף בראש חודש אייר ועיין בדבריו. אבל במדינות אלו נוהגין להסתפר ביום ל"ג עלמו והיינו

שאומרים שאז פסקו מלמות: ד מצאתי כתוב מנהג שלא לעשות מלאכה מפסח ועד עצרת משקיעת החמה עד שהרית משום תלמידי רבי עקיבא שמתו (ב) סמוך לשקיעת החמה ונקברו

קודם העזרת לאמרם (שקלים פ"ג ה"ד) [עד] פרום הפסח פרום החג שהם חמשה עשר יום צניקן וצמחרי וצמחרי חמשה עשר יום מארבעים ומשעה יום נשאר שלשים וארבעה והנה הם שלשים ושלשה שלמים ומגלים ביום ל"ד צנוקר כי מקצת היום ככולו עכ"ל וצמחרי אדם [ומה] א נתיב ה' (ח"ד מ"ד ע"ד) הועמק כן וכל זה כתב הרשב"ץ במשנה (משנין ס"א פ"י קעמ) וכמו ולפי זה כל יום ל"ג אסור ומקצת ל"ד ולפי דעת (הרמב"ם) [הרמב"ן] ב מקצת

לילה כגי כדאיחא נספר חורח האדם (מהזרח שמועל עמ' רטו) ויש להחיר ביום ל"ג אם הוא ערנ שנת לכבוד השנת עכ"ל (א):

א(ב) ודע דקטע שמומר להסתפר מל"ג ואילך כך מותר לישא אשה דכיון שפסקו אז מלמות למה יהא אסור לישא אשה וכן כתב ה"ר דוד אבודרהם (עמ' רמה) ורבינו שלח הזכיר אלא שמסתפרים נקט חלה מנייהו (ב):

ג ויש נוהגים להסתפר בראש חודש אייר לפי שראש חודש הוא כמו יום טוב ואין לנהוג בו דבר שהוא משום אצלות ונראה לי שכיון שלא נהגו רוב העולם כן טעות הוא בדם ואפשר שאלא להם כן ממה שכתב הר"י ש' שועיב (ס) בשם המוספות שמה שאמרו ל"ג לעומר אינו כמו שנוהגים אלא שלשים ושלשה יום כשפסיד שנת ימי הפסח ושבע שנתו ושני ימים של ראש חודש שהם ששה עשר ימים שאין אצלות נוהג בהם נשאר מן הארבעים ומשעה יום שלשים ושלשה יום עכ"ל ומפני שראו שם דשני ימים של ראש חודש אין אצלות נוהג בהם נהגו בהם הישר והוא דלא אמרו דשני ימים של ראש חודש אין אצלות נוהג בהם אלא לנהגים אסור מספורת עד עזרת דכלא שני ימים דראש חודש משכחם שלשים ושלשה יום אצל לדין דלא נהגין אסור אלא עד ל"ג יום בעומר בלנד כל שלשים ושלשה יום אסור להסתפר ואפילו בראש חודש (ג):

ד מצאתי כתוב מנהג שלא לעשות מלאכה מפסח ועד עצרת משקיעת החמה עד שהרית וכו'. כן כתב רבינו ירום נתיב ה' חלק ד' (מה) בשם רבינו האי גאון ז"ל:

דרכי משה

אבלות לאותו מנהג אין להסתפר מל"ג ואילך ואע"ג דמסתפר בל"ג בעומר עצמו מכל מקום נשאר שלשים ושנים יום זהו הטעם שאנו מסתפרים בל"ג בעומר ולא ביום ל"ד כי אנו מחשבים שלשה ימים ראש חודש אייר שני ימים וראש חודש סיון יום אחד אבל לאותו מנהג שנהגו היתר בל"ג בעומר אסור להסתפר בראש חודש אייר וכל שכן קודם לכן כן נראה לי ומכל מקום בעיר אחת לא ינהגו מקצתם כמנהג זה ומקצתם כמנהג זה משום לא תתגודדו (דברים י"א ו' יבמות י"ד): **כתבו מהרי"ל (שם עמ' קטו ס"ו ז) ומנהגים (מהרא"ל קליהו ס"י קל, מהרא"ל טירנו עמ' ע, קס) שלא לומר תחנן בל"ג בעומר: מצאתי כתוב בהגהות מנהגים (מהרא"ל טירנו עמ' עא אות מה) כ"ד לעומר היה מילה ומה"ד דוד מלאנצה"ס היה בעצמו בעל ברית ג' והיה מגלח וקנו כדרכו ביום שקודם מילה סמוך לערב קודם הליכתו לבית הכנסת וצוה להאב להסתפר ג"כ עכ"ל:**

פרישה

(ב) סמוך לשקיעת החמה. צמנות פרק הנא על יממו (פנ): פנא כולן ממו מפסח ועד עזרת ונראה שלא כלל יום ממו אלא הפסיקו נתיים ולא ממו אלא בשלשים ושלשה ימים: ומה שכתב שאז פסקו מלמות. למה לומר שצנן מנין ימים פסקו מלמות:

דרישה

וכל שכן שאין לנהוג היתר בשניהם עכ"ל וטעם דמנהגים הללו הוא משום דאיחא שלשים ושלשה ימים שאין מסתפרין בהן ונהגין בהן אבילות יש מפרשים דהיינו מתחלת הספירה עד ל"ג בעומר ואז מותר בכל דבר ואיכא דמפרש דהיינו כל הספירה עד שבעות אלא שמתחיל האבילות בראש חודש אייר וגם ל"ג בעומר אינו בכלל נמצא שנשאר שלשים ושלשה ימים מראש חודש אייר עד שבעות שהוא ר' בסיון וטעמו הוא משום דאיחא במדרש חמשה עשר יום קודם שבעות פסקו מלמות וכסתיר חמשה עשר יום (מחמשים) [מארבעים ותשעה] יום ישארו שלשים וארבעה יום הם שלשים ושלשה שלמים ומגלחין ביום ל"ד דמקצת היום ככולו כ"כ רשב"ץ:

הגהות והערות

תצג א כן הוא בדפוסים שלפנינו על פי הגהת חודשי הגהות דפוס ראשון ואינו מוכרי רבינו ירום אלא מהגלחין [וכן מוכח ממה שסיים שם "ע"כ אינו מהספורין] ועיין בשם הגדולים להחיד"א חלק א מערכה א אות קל שיש הוספות בספר רבינו ירום: **ב** כן הגיה במור וקציעה וכן הוא בדפוסים שלפנינו וכן הוא בתשבי"ץ: **ב"ב** לא מצאתי במהרי"ל מפורש (מקור חיים) ועיי"ש בשני נוסחאות אות א: **ג** היינו סנדק או מהל ועיין כ"י סימן חקנט (רפ"ג ע"א) ד"ה ובעל ברית דאמן: **ד** עיין בהערה ב שכן הגיה במור וקציעה על הביי:

א"ר בכלל אבל אחר כך אין מסתפרים עד עזרת רק בל"ג בעומר
לחוד מסתפרין והיינו טעמא דעד ראש חודש א"ר וראש חודש א"ר
בכלל איכא ששה עשר ימים ונשארו שלשים ושלושה שמאכלים נהם
ולפיכך מסתפרים בל"ג בעומר משום דמקלפו ככולו כדפרישית וממילא

ואילך וממילא לאותן שמסתפרין עד ראש חודש א"ר וראש חודש
א"ר בכלל מותרים נמי לישא אשה באותן הימים. וז"ל להמיישב כמה
שכתוב בהגהות המנהגים (שם אות ו) דאיתא במנהגי דור"א (מהד'
אלפנדין עמ' 148) דכשתל ראש חודש א"ר בשבת או נושאין בו דממה

דאף בראש חודש סיון אין להסתפר
לפי מנהג זה עיין בדרשות מהרי"ל
(דמי הימים שכן פסח לשבעה עמ' קח
סי' ס): **וכתב** בהגהת שלמן
ערוך (פ"ג ג) ולא ינהגו צעיר אחת
מקלמ מנהג זה ומקלמ מנהג זה
משום לא סתודדו וכל שכן שאין
לנהוג הימר כשהיה עכ"ל ופשוט
הוא ומשמע דכל זה אינו אלא לענין
מספרות אבל לענין יושאין כבר נהג
רבינו שנוהגין בכל המקומות שלא
לישא אשה בין פסח לעזרת דמשמע
דאין הימר צעולם לישא אשה בכל
הימים הללו אכן כ"ז כתב דלמאי
שכתב רבינו ראש מסתפרין מל"ג

**אחר שקיעת החמה והיו העם בטלין ממלאכה
על כן גזרו שלא לעשות שמחה בנתיים. ונהגו
הנשים שלא לעשות מלאכה משתשקע החמה.
ועוד שאנו סופרים העומר אחר שקיעת החמה**
[ב] **וכתיב** (ויקרא כג טו) **שבע שבתות תמימות**
תהיינה מלשון שבות (א) **ולשון שמיטה שבע**
שבתות (ג) **וכתיב** (שם כה ח) **וספרת לך שבע**
שבתות שנים **וכתיב** (דברים טז ט) **שבעה שבועות**
תספר לך (ה) **מכאן שהספירה בבית דין** (ע"י מנחת
סה:) **מה שנת השמיטה אסור במלאכה אף זמן**
ספירת העומר דהיינו לאחר שקיעת החמה אסור
במלאכה:

נפסך אס נהגו לשם הימר עד ראש
חודש א"ר וראש חודש א"ר בכלל
מאי איריא בשבת אפילו אינו שבת
נמי ואס לא נהגו הימר עד ראש
חודש א"ר אלא מל"ג ואילך אפילו
כשהוא בשבת נמי לא ונראה לי
דודאי לא נהגו הימר אלא מל"ג
ואילך אלא דמכל מקום סבירא ליה
דכחל ראש חודש א"ר בשבת מאחר
דמיטוספא שמחה ביום השבת שהוא
שבת וראש חודש אין להחמיר
באבלות ישנה כולי האי ונושאין בו
ואף על גב דאין נושאין בראש חודש
א"ר דעלמא שאינו של שבת מכל
מקום נחל בשבת נושאין בו כ"ל

ואילך לדידהו נמי מותר לישא אשה כיון דפסקו אז מלמות למה היא
אסור לישא אשה וכ"כ ה"ר דוד אבדורס ורבינו שלם הזכיר אלא
שמסתפרין נקט חל מנייהו עכ"ל וכן פסק בשלמן ערוך (פ"ג א)
וממילא לפי מנהגינו נמי כל מקום ומקום לפי מנהגו באיזה יום
שמותר להסתפר מותר נמי לישא אשה וכ"כ במנהגים דמהר"א עירנה
(עמ' סו) שטעם נוהגין גם לישא אחר ל"ג כמו שמסתפרין מל"ג

והכי נקטינן דז"ק: **כתוב** בדרשות מהרי"ל אס חל ל"ג
בעומר ביום ראשון אינו מותר לגלם בערב שבת אפילו ועיי"ש הטעם
אבל מהרי"ל וי"ל המיר והבא ראייה מרחיפה דשרי כהאי גונא אבל
לפי שאינו אלא מנהג (פי' הגהות מיימוניות אבל פי' אות ו) וגילוח
דספירה נמי אינו אלא מנהג ולא עדיף מרחיפה דהתם וכתב
מהרש"ל דכן עיקר וכ"כ בהגהת שלמן ערוך (פ"ג ג) דכן נוהגין:

פרישה

(ג) **ולשון שמיטה שבע שבתות וכתוב וספרת לך שבע שבתות**
שנים **וכתיב שבעה שבועות תספר לך** **מכאן שהספירה בבית**
דין וכו'. כך היא הגירסא הנכונה והכי פירושו דלהכי אין עושין מלאכה
אחר שקיעת החמה דהיינו ומן ספירה מדאפקיה רמנא לספירה בלשון
שבתות שהוא לשון שבתות דהיינו שבעה שבועות וממילא וכו' הוא לשון

שמיטה כמו שכתוב שבע שבועות שנים דאזינו שנת ר"ל ששמו ג"כ
ממלאכת מריצה חרישה וכו' שמיטה וכו' כתב עוד טעם אחר דכיון
דלפינן ספירת העומר משמיטה לענין ספירה נחת דין ילפינן נמי מיניה
לענין פטול מלאכה ועיין בדרשה (אות ג) שהארכתי בזה לפי זורן
הענין:

דרישה

[ב] **וכתיב שבע שבתות תמימות תהיינה מלשון שבות ולשון**
שמיטה שבע שבתות (שנים). רצה לומר דלהכי אין עושין מלאכה
בשנת הספירה מדאפקיה רמנא לספירה בלשון שבתות ושבתות הוא
לשון שבות דהיינו שישבתו ונחמו ממלאכה וכו' הוא לשון שמיטה
כמ"ש שבע שבתות שנים דאזינו שבות רצה לומר שישבתו ג"כ ממלאכת
[חרישה] חרישה בימי השמיטה וכאשר פירשתי כ"כ ר' יוחנן בהריא
בספר תולדות אדם וחווה נתיב ה' חלק ד' (מה) עיי"ש ומטיק על
זה הלימוד מה שמיטה אסור במלאכת קרקע אף כאן אחר שקיעת
החמה סופרין ושבתות ממלאכתן כן כתב רב האי בחשוכה עכ"ל:
[ג] **ומה שכתב רבינו וכתוב וספרת לך שבע שבתות שנים וכתוב**
שבעה שבועות תספר לך **מכאן שהספירה בבית דין וכו'.** זה
אינו שם ברבינו יוחנן וגם בשום מחבר לא מצאתיהו והנה שמעתי
מפרשים דפירשוהו דרצה לומר דכמו שאנו לומדין שמיטה מספירת עומר
מדכתיב בשתייהן לשון ספירה דצריכין בית דין לספור שנת השמיטה כמו
שאנו סופרין שבתות העומר כך ילפינן נמי ספירת העומר משמיטה מה
שנת השמיטה אסור במלאכה אף אחר שקיעת החמה שהוא זמן הספירה
אסור במלאכה וכן פירש גמי האלוף מהרי"ר מרדכי יפה בספר לבוש
החור שלו (פ"ג ד) וקשה לי על פירוש זה טובא חדא דגזירה שיה [זו]
לא מצאתיה לא במשנה ולא בבביתא ולא בגמרא ולא בתורת כהנים
וספרא וספרי ופסיקתא שיגעתי לחזו אחריה ולא מצאתיה אן זה מצאתי
שבטפרא פרשת בהר (פרשה ב א) דרש על מה שכתוב וספרת לך הנאמר
בשמיטה ד"ל וספרת לך בבית דין ובספרי פרשת ראה (טו ט) דורש על
הספירה שנאמר בעומר ז"ל שבעה שבועות תספר לך בבית דין ומנין
לכל אחד ואחד תלמוד לומר וספרתם לכם רצה לומר כפרשת אמור כתוב
כן הרי לפנינו בשתייהן שיה נדרש שתהא ספירה בבית דין והשנית מה
ענין הגזירה שיה זו ללמוד זה מזה מאי פסקא ומאי אולמא הא מאה
דאין ליישב ולומר דלמדין מנה [דדמן] שכמו שאנו מברכין על ספירת

העומר כך היו הבית דין מברכין במנין שנת השמיטה דממה נפשך אם
פשוט הוא דאמצות השם יתברך צריך לעשות ברכה בשעה שמקיימין
ציוויי א"כ אין אנו צריכין ללמוד זה מספירת העומר דמגופיה נלמד
ממה שנצטוו הבית דין למנות כמו שכתוב וספרת לך ואי אינו פשוט
תקשה לנפשך בספירת העומר גופא מלך שאחה לומר שמיטה ממנו ואף
שהתוספות כתבו במנחות בפרק רבי ישמעאל סוף דף ס"ה (פי"ב ר"ה וספרות)
גבי יובל כתיב וספרת לך דאבית דין קאמר להו רחמנא ושמא בית דין
סופרין ומברכין כמו שאנו מברכין על ספירת העומר עכ"ל מכל מקום
אין שייך לומר על דבריהם גזירה שיה אלא שכתבו כן מן הסברא (ר"ל)
שהיו עושין ג"כ כמו שאנו עושין סופרין ומברכין וגם יש ראייה
משם שאין כפירוש רבינו כמ"ש שהרי הם מסופקים וכתבו זה בתורת
שמא ואי גזירה שיה היא מאי ספיקא יש בדברי: ועוד קשה כיון
דהתוספות המה מסופקים בדברי אם יספרו ויברכו למה כתב רבינו מכאן
שהספירה בבית דין כאלו זה פשוט לו שיספרו ויברכו אלא שגילה לנו
שמכאן הוא וכ"ש להרמב"ן שכתב בפרשת אמור ז"ל בתורת כהנים
ספרות לך ב"ד ולא ידעתי אם לומר שיהיו הב"ד הגדול חייבים לספור
שנים ושבתות בראש כל שנה ולכרך עליהן כמו שנעשה בספירת העומר
או לומר שיהיו ב"ד ויקדשו שנת החמשים עכ"ל הרי לפנינו שנסתפק
בוה יותר מהתוספות וכל שכן לבעל החוקוני שכתב בסדר בהר ז"ל
וספרת לך שבע שבתות שנים לפי שאין כאן אלא ספירה אחת והיא
בבית דין אין צריך לכרך אבל עומר דכתיב ביה שתי ספירות אחת
בפרשת אמור אחת כפרשת ראה (דברים טו) אחד לב"ד ואחד לציבור
צריך לכרך הרי לפנינו שהוא סובר שלא היו מברכין הבית דין אספירת
השמיטה ולא באתי להקשות מהחוקוני או מרמב"ן איברי רבינו דבוראי
נוכל לומר גברא אגברא קרמית אלא להוכיח מינה דאין זו גזירה שיה
מקובלת וגם לתמהא אפשרות דכתב רבינו מכאן שהספירה בבית דין
אי לענין ברכה קאי הרי אינו פשוט בעיני כל הגי רבונות ובעיני קצת

הגהות והערות

[ה] **הוספה** זו על פי רפוסים מנוטובה, סלנויקי וספרדי וטור הנדפס עם הב"ח דפוס ראשון ועיין פרישה: